

Arrest

nr. 40 552 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2009, tot weigering van de afgifte van een visum -gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren op (...) 1980 en van Ghanese nationaliteit te zijn.

Verzoekster is op 15 juli 2008 te Ghana gehuwd met de heer A.K. van Belgische nationaliteit.

Op 27 april 2009 dient verzoekster een visumaanvraag in op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 25 november 2009 geeft het parket een negatief advies aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

Op 1 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Op 27/04/2009 werd er op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw O.C. (...), van Ghanese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 15/07/2008 afgesloten werd met de heer A.K. (...), geboren te Kpadape Kioto, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het dossier en het interview van mevrouw volgende elementen blijken:

- *Mevrouw is 4 jaar ouder dan haar echtgenoot.*
- *De man is afkomstig uit Togo terwijl mevrouw de Ghanese nationaliteit heeft.*
- *Volgens de aanvraagster leerden ze elkaar 8 à 9 jaar geleden kennen op een festival in Accra. Gemeenschappelijke taal = Twi.*
- *Volgens mevrouw verliet de man Ghana 7 jaar geleden en keerde hij pas terug in juli 2008 voor het huwelijk.*
- *De ouders van de man waren niet aanwezig op het huwelijk.*
- *Mevrouw vergist zich in geboortedatum van de man.*

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen op basis van het gevoerde onderzoek in België verder nog volgende elementen toevoegt:

- *Ongeloofwaardig doch voornamelijk zeer beknopt kennismakingsverhaal. De man verklaart dat ze elkaar in het dorp Nkoko leerden kennen, waar ze beiden woonden. Volgens de vrouw was dit echter op een festival in Accra. Bovendien woont de vrouw in Nkawkaw en verklaart ze dat haar man altijd in Dakourna heeft gewoond bij zijn moeder tot hij naar België trok. De man maakt geen melding van het festival.*
- *De man kwam via een gezinshereniging naar België; hij was toen 17 jaar. Betrokkenen beweren een relatie te hebben voor de man naar België vertrok wat impliceert dat de man toen 17 jaar was en mevrouw 21.*
- *Betrokkenen hebben elkaar tot 2008 niet meer gezien maar beweren steeds met elkaar een telefonische relatie te hebben onderhouden, echter leggen ze hiervan geen bewijs voor. De man geeft wel toe dat hij hier in België korte relaties had met andere vrouwen.*
- *Het huwelijksvoornemen kwam tot stand via de telefoon en dit na elkaar sedert jaren niet meer te hebben gezien. Vervolgens vliegt de man voor 3 weken naar Ghana om er te huwen.*
- *Er wordt geen traditioneel feest gegeven, enkel een simpel feestje bij de ouders van mevrouw thuis (volgens de man), bij de tante Rose van de man (volgens de vrouw).*
- *Volgens de man spreken ze ook Engels met elkaar wat de voertaal is in Ghana. Volgens mevrouw spreken ze Twi (plaatselijk dialect).*
- *Volgens de man waren enkel zijn 2 tantes en wat schoolkameraden van hem aanwezig op het huwelijk. Volgens de vrouw was ook zijn broer Bernard aanwezig. De man meldt geen broer Bernard die in Ghana zou wonen, hij spreekt enkel over een broer die met hem meekwam naar België.*

- Vermits de familie van de man niet aanwezig was op het huwelijk, wil dit zeggen dat zij nog geen contact in levende lijven hebben gehad met de vrouw.
- De man verklaart gedurende het ganse verblijf in Ghana te hebben samengewoond, de vrouw zegt dat dit enkel na het huwelijk was.
- Bij de aanbidding bij de burgerlijke stand te Merksem kende de man de familienaam van zijn echtgenote niet. De man kent ook de voornaam van de vader van mevrouw niet.
- Overwegende dat het parket derhalve op basis van de elementen in het dossier, het verslag van de ambassade en het gevoerde politieonderzoek in België concludeert dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen O.C.(...) en A.K. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

De visumaanvraag wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek in de repliekmemoirie daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort BW) aan. Verzoekster citeert artikel 146bis van het BW en stelt vast de bestreden beslissing overweegt dat artikel 146bis van het BW geldt voor Belgische onderdanen en de visumaanvraag afwijst omdat het huwelijk cf. artikel 146bis een schijnhuwelijk zou zijn. Verzoekster wijst erop dat artikel 146bis van het BW in restrictieve bewoordingen opgesteld is en benadrukt dat het niet gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap zeer duidelijk moet zijn, wat volgt uit de bewoording 'kennelijk' en dat niet wordt uitgesloten dat een verblijfsrechtelijk voordeel wordt nagestreefd wanneer dat maar niet de enige bedoeling van het huwelijk is, reden waarom de bewoording 'enkel' wordt gebruikt. In de motivering van de bestreden beslissing worden een aantal overwegingen aangebracht die er zouden op wijzen dat het huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. Verzoekster overloopt vervolgens deze overwegingen één voor één en geeft voor elk van hen een verklaring. Verzoekster concludeert dat zij een natuurlijke en overtuigende verklaring geeft van de beweerde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden die de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing uitmaken zodat het besluit dat uit het geheel van de omstandigheden zou blijken dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap onterecht wordt gemaakt en dus de duidelijke bewoordingen van artikel 146bis van het BW 'kennelijk niet is gericht' worden miskend.

Verweerder stelt vast dat de bestreden beslissing oordeelt dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde en dat de feiten en overwegingen die tot deze conclusie hebben geleid, uitvoerig staan opgesomd in de thans bestreden beslissing. Verweerder wijst erop dat de beslissing bijzonder zorgvuldig werd voorbereid, dat er tal van onderzoeksdaden werden verricht en dat de overwegingen die geleid hebben tot de thans bestreden beslissing kunnen nagelezen worden in de motivering. Verzoekster en haar partner hebben meermaals de kans gehad om hun dossier te stofferen met verklaringen en bewijsstukken van hun ware intenties, wat onvoldoende is gebeurd. Zowel het onderzoek door de ambassade, door de politiediensten als het negatief advies van het parket, hebben geleid tot de niet erkenning van het huwelijk. Verzoekster beperkt zich tot louter feitelijke kritiek die geen ander licht doen schijnen op haar huwelijksintenties noch aantonen dat er sprake is van een onzorgvuldige feitenvinding.

Verzoekster verwijst in haar repliekmemoirie naar haar argumentatie zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet akkoord gaat met de conclusie van verwerende partij dat het huwelijk niet wordt erkend door België daar het een schijnhuwelijk zou zijn in de zin van artikel 146bis van het BW. Verzoeksters eerste middel betreft in hoofdzaak het aantonen dat artikel 146bis van het BW wordt miskend door de bestreden beslissing.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele

ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV, 2 maart 2010, nr. 39.684; RvV 2 maart 2010, nr. 39.685).

In het eerste middel voert verzoekster aan dat zij van oordeel is dat in casu artikel 146bis van het BW door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd miskend. Gelet op bovenstaande uiteenzetting aangaande de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door één van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Verzoekster citeert artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en stelt dat het feit dat de motivering afdoende moet zijn, inhoudt dat de motivering draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Verzoekster wijst op haar eerste middel waar zij een natuurlijke en overtuigende verklaring geeft van de beweerde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden die de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing uitmaken zodat het besluit dat uit het geheel van de omstandigheden zou blijken dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap onterecht wordt gemaakt en dus duidelijk de bewoordingen van artikel 146bis van het BW 'kennelijk niet is gericht', miskend worden. Verzoekster betoogt dat aangezien zij op deze wijze afdoende heeft aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing het besluit dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap niet kan schragen en de redengeving van de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is gezien er geen sprake is van het kennelijk niet gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster overloopt in haar eerste middel de verschillende overwegingen waarom haar huwelijk als een schijnhuwelijk wordt beschouwd in de zin van

artikel 146 van het BW en poogt deze te weerleggen waaruit blijkt dat zij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzen naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk niet erkend wordt en verzoekster bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN